

militære Overtrædelser og egentlige borgerlige Overtrædelser, som havde en ærefrakende, en æreformindskende Natur, thi man vil jo ikke mere have denne Straf anvendt paa andre Overtrædelser end netop enten paa dem, der ere nævnte i det første Stykke af § 40, eller andre saadanne Miltgtovertrædelser, som have en væsentlig militær Natur. Som Følge heraf har jeg ikke troet at kunne finde Anledning til at opgives denne Straf. Det er ganske vist, at der er en Mulighed for, at den vistnok enstemmige Dom, man hører hos Militære til Fordel for Bibeholdelsen af denne Straf, er noget paavirket af den Virksomhed, som den nu har, paa Grund af det, der staar bagved; jeg vil aldeles ikke bestride, at dette ubevidt kan paavirke deres Opfattelse noget, men jeg har spurgt de Militære, som jeg har talt med, hvorledes de ville tænke sig, at Sagen vilde stille sig, naar nu det, der staar bagved, var borte, og de have givet det samme Svar, som det ærede Medlem for Randers (N. P. Jensen) igaar gav, at det Virkningsfulde ved denne Straf vistnok ikke saa meget var det, der staar bagved, men det var selve den Nedsættelse i den Paagældendes Ære, som det førte med sig, og den Stimulation, der indeholdes dertil til at komme op fra det Standpunkt igjen. Den samme Erfaring har man gjort i Lybssland, hvor man jo har bibeholdt og udviklet denne Straf og har beholdt den længe efter, at den ikke mere var Gjenmængningspunktet for Anvendelse af legemlig Straf; oprindelig var denne Straf der ligesom hos os det nødvendige Gjenmængningspunkt for legemlig Straf, hvilket allerede forlængst er opgivet, men desuagtet har man fundet at burde bibeholde Straffen. — Jeg skal endnu tillade mig et Par ganske enkelte Bemærkninger med Hensyn til to mere underordnede Ændringsforslag, som den høitagtede Krigsminister igaar har omtalt, det er nemlig Forslagene under Nr. 21 og 25 til §§ 36 og 42. Hvad angaar det Forslag, der er stillet til § 42 under Nr. 25, da kan jeg ikke indse rettere end, at det er næsten nødvendigt, at man hos de Personer, der staa i Klasse med Underofficerer, og som vilde have forfylt Bestillings Fortabelse, maa have en Bestemmelse, naar denne Straf efter deres Stillings Beskaffenhed ikke kan anvendes paa dem. Jeg ser nemlig ikke, hvad man f. Ex vil gjøre med Underlæger i saadanne Tilfælde. Hvis man vilde lade dem tage deres Bestilling og indtræde som Menige, vilde man i saadanne Tilfælde ligefrem faae en Mand, som man aldeles ikke vidste, hvad man skulde gjøre med. Man vilde jo ellers ingen Brug have for ham, da han ingen Udbannelse har som Soldat, og hvad skulde man da egentlig gjøre med ham? Det har ogsaa bestandig været anerkjendt, at en saadan Bestemmelse var nødvendig; den findes saavel i Scheels Udcast som i Udcastet af 1870. Naar man har fulgt denne Bestemmelses Gang, vil man have set, at den i

Landstinget væsentlig gik ud af den Grund, at man opstillede den Paastand, at Underforporaler burde ikke behandles som Underofficerer og burde ikke kunne fradømmes Bestilling. Denne Lænte fik sit Udtryk i et Ændringsforslag, og derfor lod man i Landstinget denne Bestemmelse, som man mente væsentlig kun havde Hensyn dertil, gaa ud og satte i Steedet derfor en supplerende Bestemmelse om Spillemand. Jeg ser imidlertid ikke rettere end, at naar Forslaget, saaledes som Tilfældet nu er, stiller sig paa et andet Standpunkt, der behandler Underforporaler som Underofficerer, vil det ogsaa for deres Bedkommende være nødvendigt at have noget Saadant. En anden Sag er det, dersom man vil tage hele dette Spørgsmaal under fornøjet Overveelse, men foreløbig kan jeg ikke indse rettere end, at man paa dette Punkt maa have en saadan Bestemmelse, som den, der er nævnt i Ændringsforslagslisten under Nr. 25. Hvad angaar Forslaget under Nr. 21, da er det vistnok neppe, som den ærede Ordfører mente, en blot Redaktionsforandring, tværtimod tror jeg, det er, som den ærede Krigsminister bemærkede, en væsentlig Realitetsforandring. Hvorvidt denne Bestemmelse ikke paa noget Punkt vil kunne være alfor streng og maaske lidt uretfærdig, er noget, som ikke er mig aldeles utvilsomt, og jeg tror ogsaa, at man til tredje Behandling bør tage dette Punkt under fornøjet Overveelse, men foreløbig er der navnlig en Klasse, for hvilken det er forekommet mig, at Bestemmelsen var nødvendig, og det er nemlig, saa vidt jeg kan forstaa, Underforporalerne. Jeg sætter, at en Mand har truffet Nr. saaledes, at han i og for sig ikke skulde være inde længere end de 7 Maaneder, men bliver taget til Underforporal, saa vilde han jo ligefrem ved at foretage Noget, som vilde medføre Bestillings Fortabelse, opnaa, at han slap for hele Resten af sin Tjenestetid, med mindre man har en saadan Bestemmelse som den, at han er forpligtet til at tjene som Menig i lige saa lang Tid som den, hvori han ellers skulde have tjent. Det er dette, jeg nærmest har haart for Die derved, men paa den anden Side kan man maaske undgaa det derved, at man mulig baade kan komme til at tage Spørgsmaalet, om Underforporaler egentlig bør idømmes Bestillings Fortabelse, under fornøjet Overveelse, og yderligere er der en anden Ting, der maaske ogsaa kunde flutte sig dertil, nemlig det, at ifølge Bestemmelsen i Forslagets § 55, navnlig saaledes som denne er udviklet i det dertil af Udvalget stillede Ændringsforslag, vil man kunne undgaa at idømme Underforporaler Bestillings Fortabelse og allevegne, hvor det ellers kunde finde Steed, sætte en dertil i Strenged svarende anden Straf. Dette bør maaske være Gjenstand for yderligere Overveelse, men foreløbig har jeg troet, det var nødvendigt at have en saadan Bestemmelse som den, der er foreslaet.